

DRVO IMA SRCE: Shell Silverstein



Bilo jednom jedno stablo... i voljelo malog dječaka. Svakog bi dana dječak dolazio i skupljao lišće, spleo bi ga u krunu i igrao se kralja šume. Penjao bi se uz deblo, ljuljao na njegovim granama i jeo jabuke. Igrali bi se skrivača. A kad bi se umorio, zaspao bi u njegovu hladu. Volio je dječak stablo...jako ga volio. I stablo je bilo sretno. Protjecale su godine. Dječak je odrastao i stablo je često bilo samo.

Jednog dana dođe dječak stablu, a onu mu reče: Dođi dječčače, dođi i popni se uz moje deblo, proljuljaj mojim granama, najedi se jabuka, igraj se u mom hladu i budi sretan.

Prevelik sam da se verem i igram, odgovori dječak. Želim svašta kupovati i zabavljati se. Želim imati novaca. Možeš li mi ti dati?

Žao mi je, odvrati stablo, ja novaca nemam. Imam samo lišća i jabuka. Uzmi moje jabuke, dječčače i prodaj ih u gradu. Tako ćeš zaraditi novaca i bit ćeš sretan.

Dječak se popne na stablo, nabere jabuka i odnese ih. Stablo je bilo sretno.

Ali dječak zadugo nije dolazio..i stablo je bilo tužno. A onda jednog dana dječak se vrati. Stablo zadrhti od radosti i progovori: dođi dječčače, uzveri se uz moje deblo, proljuljaj na mojim granama i budi sretan.

Previše sam zaposlen da se verem po stablima, reče dječak. Želim kuću da me čuva od hladnoće. Želim se oženiti i imati djecu, i zato mi treba kuća. Možeš li mi ti dati kuću?

Nemam ja kuće, odgovori mu stablo. Moja je kuća šuma, ali možeš odrezati moje grane da sagradiš kuću. Tada ćeš biti sretan.

I odreže tako dječak stablu grane i odnese ih da sagradi sebi kuću. I stablo je bilo sretno.

Ali dječak dugo, dugo nije dolazio. A kada se vratio stablo je od silne radosti jedva progovorilo. Dođi dječčače, prošaputalo je, dođi i poigraj se. Previše sam star i tužan za igru, odgovori dječak. Želim lađu koja će me odneti daleko odavde. Možeš li mi je ti dati?

Odsjeci moje deblo i sagradi lađu, reče mu stablo. Moći ćeš otploviti daleko...i bit ćeš sretan.

I dječak posjeće stablo. Sagradi lađu i otplovi. I stablo je bilo sretno. Ali ne istinski sretno.

Nakon mnogo vremena dječak se ponovo vrati.

Oprosti mi dječčače, progovori stablo, više ti nemam što darovati. Jabuka više nemam.

Zubi su mi preslabi za jabuke, odgovori dječak.

Grana više nemam, nastavi drvo.

Prestar sam da se ljuljam na granama, reče dječak.

Debla više nemam, opet će stablo. Ne možeš se penjati

Preumoran sam da se penjem, odvрати dječak

Žao mi je, uzdahne stablo. Volio bi da ti mogu nešto dati...ali ničeg nemam. Sad sam samo stari panj.
Žao mi je..

Više mi ne treba mnogo, samo mirno mjesto da sjednem i odmorim se. Vrlo sam umoran. Pa, progovori stablo protežući se uvis što je više moglo, znaš, za sjedenje i odmor i stari panj bit će dobar. Dođi dječčače, sjedni, sjedni i odmori se. Dječak tako i učini.

I stablo je bilo sretno.